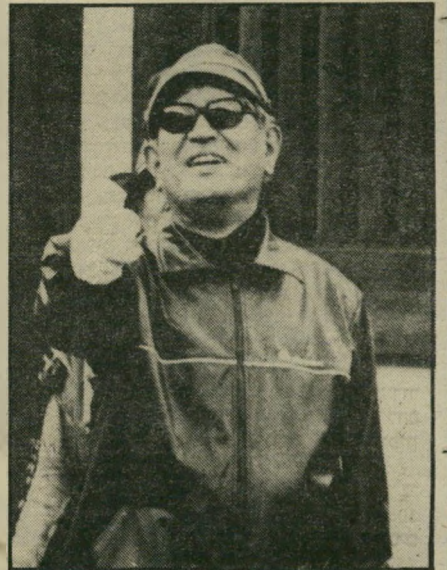

סרטים
שקט, קורוסאוה מצלם

תמיד הצילו מסיקים זרים את כבודו האבוד של הגאון היסאני אך מדוע מסרבת לזרם? לבטח את סרטו החדש?

יפאן היא מעצמה כלכלית אדירה. היא יצרנית הסרטים השניה בעולם (אחרי הודו). כל הכבוד ליפאן. אבל כאשר מדובר בכימאי הקולנוע הגדול לים שלה, היא מגלה אופטימיות מפתיעה. לראיה, אם אקירה קורוסאוה עובר שוב, אין זה משום שענקייהתעשייה היפאנית נותנים בו

כימאי אקירה קורוסאוה לא שפוי

אמון, אלא מפני שמפיק יהודי-צרפתי משוגע-לרבר החליט לתת לו את האפשרות. מיסמכים רפואיים. מאז שנת 1970 קורוסאוה עובר בצבעים. אלא שסרטו הראשון בצבע, דודסקאדן, שהכל מסכימים היום כי הוא יצירת מופת, נכשל כישלון חרוץ ביפאן. בעיקר בות אותו כישלון ניסה קורוסאוה להתאבד. מאז, עם כל הכבוד והתהילה הקשורים בשמו, הוא נוקק בקביעות לעזרת מעריצים מן החוץ. כדי לחזור אל הקולנוע. שומר היערות מומן על-ידי הרוסים וצולם בסביבה, את האגמושה הצליח לסיים רק הודות לפראנסס פורד קופולה וג'רג' לוקאס, ששלחו כסף מהוליווד.

אלא שבינתיים התעוררו כל מיני בעיות מורות, למשל, חברת הביטוח לידס סירבה לבטח את הסרט החדש משום שלרעה, קורוסאוה אינו שפוי בדעתו. הטענה הושמעה ככל היצינות וזילברמן, המפיק היהודי-צרפתי, צריך היה להמציא רשימה ארוכה של מיסמכים רפואיים המוכיחים את שפיותו של הכימאי, לפני שאפשר היה לגשת לעבודה.

זילברמן עצמו נחשב לאחד המפיקים היעצמאיים הגדולים של צרפת. הוא איש שנתן הודמנות ראשונה לכימאים כמו ז'אן-פייר מלוויל, מימן את סרטו האחרון של ז'אן בקר, ונודע במיוחד בשל הידרות האמיצה שלו עם לואיס בוניואל.

טירה עולה באש. זילברמן גרף לאחרונה הרבה מאוד כסף עם דיווח, וחלק נכבד מן הכסף הזה, כארבעה וחצי מיליון דולר, הלכו להפקה של קורוסאוה, ששמה ראן, את שארית הכסף (שיבעה מיליון דולר נוספים), יצא לחפש ביפאן ואף הצליח. שמו של קורוסאוה לא הספיק לשם כך, אולם זילברמן הוא כנראה שם מפתח יותר. כי אם הוא משקיע כסף, סימן שיש סיכוי להרוויח. אשר לקורוסאוה, הוא כמעט התייאש מן הסרט, ותוך כדי המתנה ארוכה לתחילת הצילום לומים הכין 300 ציורים של תלבושות וסקיצות לקראת ההסרטה, שהפכו בינתיים לנושא של תערוכה בפני עצמה. עתה הוא נמצא בעיצומם של הצילומים, וכדרכו, כשואת עובד, הוא מסרב להתראיין, להסביר או להתפרש.

הוא מסוגל להמתין ימים ארוכים עד שה שמיים ילבשו את הצבע המיוחד שאותו הוא רשם בסקיצות שלו. הוא דורש שהתלבושות של אחרון הניצבים תהיה מושלמת כמו זו של הניצב שבשורה הקידמית (לצר אלף ניצבים בסצינת קרב גדולה, יש צורך אצלו באתו מיספר של מלבישים), והוא ררש לבנות טירה שלמה, מאבני גרניט ועץ. שאתה הוא יעלה באש בסצינה האחרונה של הסרט.

מכסחי
השדים בע"מ

גוסטבאסטרס (מוגרב) תל-אביב. ארצות-הברית) - חיננה של אפקטים מיוחדים, שלישית כו-כבים המזלזלים בהגיון כאילו היה מחלה מדבקת, ותסריט שבו הטיורף הוא הבסיס לכל התפתחות עלילתית סבירה. הם סוד הצלחה של קומדיה זו. שלישית מסבדו-מדענים צדים בעזרת מכשירים מוזרים, שטיבם אינו ידוע, את הרוחות המשתוללות על פני ניו-יורק, ביל מארי, דן אייקרויד והארולד ראמיס מגלמים מומחים לרוחות רפאים (משהו נוסח פולטרגייסט). שאינם מסתפקים בצפייה מן הצד בתופעות על-טיבעיות, אלא ממצוינים כל מיני מכשירים ללכידת השדונים הקטנים. כאשר אוניברסיטת קולומביה מנרשת אותם מתחומה, בשל התנהגות לא רצינית (האוניברסיטה צודקת בהחלט), הם פותחים משרד עצמאי, ועד מהרה הם עמוסים בלקוחות מכל שיכבות הציבור - כי כידוע, אין עיר שורצת רוחות כמו ניו-יורק (למי שאינו מאמין בכך, שלא יילך לסרט).

עיקר העלילה עוסק במאבק של השלישייה הזאת עם הרוחות שבמקרה של סיגורני ויבר, העוברים אחר-כך למיקדש שהס-תתר על גג גורד-השחקים שבו היא מתגוררת, וכאילו לא די בכך, הם צריכים לחסל את גורד האיים. הרוח הרעה שבאה מארס-נהריים לגדות ההאדסון. הם צריכים גם לסתום את פיהם של אקולוגים למיניהם, הטוענים כי הם מפירים את

מארי אייקרויד וראמיס - מכסחים על הגג

שווי המישקל של הטבע, אבל אל דאגה, כוח הבדחנות גדול מכל הרוחות הרעות. וניו-יורק תינצל שוב. ברנע האחרון, בזכות האפקטים של ריצ'ארד אדלונד כמעט שאפשר להאמין בכל הבדיה הזאת. ביל מארי מספק את אותו ההומור הפרוע שמאמין את יוצאי תוכניות הטלוויזיה מוצאי שבת בשידור חי (בלושי, אייקרויד, צ'ווי צייס ובל מארי יצאו גם הם מאותה האסכולה), ונעזר היטב על-ידי אייקרויד וראמיס.

רגע לפני
האגדה

השועל האמור (רבי-חן, תל-אביב, קנדה) - מערבון יוצא-דופן זה, תוצרת קנדה, משחזר את פרק חייו האחרון של ביל מיינר, מי שהיה שודד רכבות אגדי בתקופת השיא של מיקצוע זה - כלומר, בחצי השני של המאה שעברה.

תסרט עוסק בשנותיו האחרונות של השודד הקשיש, שאח-רי שהשתחרר מן הכלא בגיל 61, חזר לסודר, למרות ששותמיו הם שלומיאליים וחובבנים, הוא מצליח לשדוד עוד כמה רכבות בקנדה, לפני שהוא מוכא לדין. אבל גם זה אינו שם סוף מסוק למעללי.

לכאורה, זה סרט-הרפתקאות, אולם הבימאי, פיליפ בורסוס (זה סירטו הראשון), מוסיף כמה רבדים נוספים ומפתיעים, ראשית, למרות שיש הרפתקאות, האלימות בו מאופקת ועצורה, ובמקומה יש חיוך נוסטאלגי, המכוון לעבר תקופה שבה המערבון של החיים עמד להפוך, בהדרגה, למערבון של קולנוע, כלומר, כאשר המציאות עמדה להפוך לזיכרון אגדתי. ביל מיינר נמצא בסרט זה כשדגלו האחת בסיפור האמיתי ורגלו השנייה כבר בתוך המיתוס, האופף סיפור זה.

שנית, על-ידי שילוב קיסעי מערבונים ישנים, החל משוד הרכבות הגדול והלאה, עורך הסרט השוואה בלתי-מוסקת בין מה שקרה עובדתית, לדרכים שבהן העובדה הזאת הופכת למעשי-גבורה קולנועיים, ובכך יש לסרט הזה מרכיב שאין מוצאים, לרוב, במערבונים, ובודאי שלא במערבונים קנדיים.

פארנסוורת וג'קי בורסוס - בלי גינוני טקס

שאינם אלא העתק חיזור לאחים הגדולים מהוליווד. שלישית, לתפקיד הראשי בסרט מצאו המפיקים כמיל ותיק, בן 64 כיום, בשם ריצ'ארד פארנסוורת, שהחליט להיות שחקן רק כאשר עייף להטיח את גופו באדמה. בפשטות מפתיעה, בלי שום גינוני-טקס ובטיבעיות כנה, הוא מגלם את התפקיד של ביל מיינר כאילו נולד לכך. הסרט כולו נשען על כתפיו, והוא נושא אותו בגאון, למראהו, לא קשה להבין מדוע בתקופה מסוימת היה ביל מיינר יותר מסתם שודד, גיבור עממי.

אפוקליפסה
עכשווית

נערי הכרך (אלבני, תל-אביב, ארצות-הברית) - קצת מוזר לר-אות את מראסטיס פורד קאזולה חוזר לעסוק, בסרט צנוע בכל המובנים, במילחמות של כנופיות-נוער, בני-טובים ננד בני-שכונות, אחרי כל המבצעים היומריים והמתוחכמים שלו בעבר.

הסיפור מבוסס על רבי-מכר שמצא מאוד חן בעיני צעירי אמריקה, ואולי זאת הסיבה לכך שהוא בחר בו. אבל אין זה מוסיף לעומק של הסיפור או לעניין שיש בו. בני-הטובים מתעללים בבני-הפרברים, ואלה עונים להם באותה המטבע, בשלב מסוים הופכות המילחמות לקטלניות, הגיבורים מסתתרים בכנסייה עזובה, וברנע דרמאטי הם מתגלים כבעלי נשמה אצילית וטהורה, אבל העולם הוא קשוח ואכזרי מדי עבורם, כפי שמסתבר לקראת סוף הסרט.

קפולה מביים את הסיפור כאילו הוא מתייחס אליו במלוא הרצינות, ומלווה אותו בכל מיני תרגילי-צילום מיותרים בהחלט, וניסיונות לפיות קולנועי שהיו שגורים אולי בשנות השלושים, אומנם, להקת הנערים המופיעה אצלו הצמיחה כמה מן האלימים החדשים של הוליווד, כמו מאט דילון, טום קרוז או ראלף מאקו (שמופיע בימים אלה על בדי הארץ גם כנער הקאראטה), אבל קשה לומר שתרומתם בסרט הזה היא

תומאס האול, תום קרוז ואמיליו אסטבטס רצינית.

למען האמת, אילו לא היה חתום על הסרט קפולה, האיש שעשה את הסנדק, השיחה ואפוקליפסה עכשווית, אפשר היה להתייחס אליו כאל מאמץ מושר ובינוני, סיפור לבני הנעורים שיישכח במהרה, בגלל השם קפולה מנסים למצוא בו יותר, אבל למרבה הצער, אין מוצאים מאומה.